

1

Zvuk marimby nešlo ignorovat. Po několikavteřinové mentální námaze, která spočívala ve snaze vypnout zvonění silou myšlenky, jsem jako obvykle dost rychle rezignovala. Otevřela jsem oči a pokusila se uvědomit si, co je vlastně za den. Připadalo mi, že je středa. Od začátku týdne uplynula už moc dlouhá doba a do víkendu bylo ještě daleko.

Převalila jsem se na bok.

„Budeš se sprchovat?“ zamumlal Bjørnar s hlavou zaborenou do polštáře.

„Ne.“

„Jakto?“

„Jdu běhat.“

„Vážně?“

Okamžik ticha.

„Ne.“

Pověsila jsem noční košili na už tak dost přeplněný háček, vlezla do vany a vycouvala z dosahu proudu studené vody. Nechali jsme totiž odstranit sprchový kout, který byl v původních plánech zakreslený v rohu naproti vaně.

„Chceme sprchu ve vaně,“ vysvětlovala jsem instalatérovi na plánovací schůzce, „abychom měli víc místa.“

„Jste si jistá?“ zeptal se.

„Jasně.“

„Měli byste si nechat udělat aspoň přívod pro sprchový kout,“ namítl instalatér, „pro případ, že by si ho přáli lidi, co od vás jednou budou ten dům kupovat. Hodí se myslet trochu dopředu.“

Vybavila jsem si, že jsem zvažovala, jestli nemám Bjørnarovi zavolat a zeptat se ho, jenže on předtím dal dost jasně najevo, že je příliš pracovně vytížený na to, aby se těchhle schůzek účastnil. Takže jsem dostala *carte blanche* a mohla si dělat, co se mi zlíbí. A já jsem věděla, co se mi líbí. Tenhle dům byl naše budoucnost. Byla to konečná stanice. Stavěli jsme domov přesně tam, kde jsme si přáli bydlet, s naprosto vyhovujícím počtem ložnic a obývacích, a přiléhala k němu dokonce i skromná zahrádka, kde jsme chtěli pěstovat rebarboru a zasadit růže a třešně.

Takže jsem se na instalatéra jen povzneseně usmála a pevným hlasem prohlásila, že to, co si přejeme, je sprcha ve vaně. Žádný přívod na sprchový kout. Tečka.

Jen rok poté, co jsme se nastěhovali, se narodila Alva. S miminkem v domácnosti bylo v domě najednou těsno a hlučno. Jako bychom si celou dobu navzájem šlapali po hlavách. Ten pocit ještě zesílil, když byl Alvě rok, Jenny jí musela přenechat svůj pokoj a nastěhovala se k Ebbě. Od té doby se každý večer hádaly. Jestli má okno zůstat otevřené nebo zavřené. Jestli má zůstat rozsvíceno nebo zhasnuto. Jestli si budou číst nebo ne. A kdo je víc hlučný, když spí.

„Ebba strašně funí,“ stěžovala si Jenny, „je to hnusný!“

„A Jenny prdí! Fuj!“

K tomu všemu rebarboru nešlo donutit, aby pořádně rostla a plodila. Mohla jsem ji hnojit horem dolem, a stejně vyrostlo

jen pár tenkých, gumových stonků, které nikdo nejedl. Růže mi nekvetly. Třešeň jsme dokonce ani nekoupili.

A zrovna tu záležitost se sprchou Bjørnar vytáhl zhruba dva týdny po nastěhování.

„Sprchový kout,“ prohlásil, „ten jsme si měli pořídit. Proč jsme na to nepomysleli dřív?“

Zůstala jsem na něj beze slova zírat.

„Sprchový kout,“ zopakoval po chvíli. „No, byl by dost praktický. Všiml jsem si, že sousedi ho mají. Prý se domnívají, že v původním nákresu byl. My jsme ho odmítli?“

„Ne.“

„V našem plánu zakreslený nebyl?“

„Ne.“

„Jsi si jistá?“

„Jo.“

„No jo. Ale měl tam být. Ve vaně se sprchuju nerad.“

„Proč?“

„Prostě se mi to nelíbí. Stát ve vaně. Není to příjemné. Ve sprchovém koutu má člověk víc místa na ruce.“

„Aha. Ale co všechno ten prostor, co máme v koupelně? Takhle si sem přece můžeme dát aspoň skříňku nebo policičku. Na to bychom se sprchovým koutem neměli místo.“

„Měli jsme si pořídit sprchový kout.“

Podobné rozhovory postupem času končily hádkou, a navíc byly stále častější, až jsem nakonec začala pochybovat, jestli je tohle skutečně naše konečná stanice. Jestli to je vážně onen Domov, v němž zestárneme.

Zpočátku jsem se tam dívala jen jednou týdně, ale i v tomhle případě se frekvence postupně zvyšovala, až jsem stránku s inzeráty na domy k prodeji otvírala po ránu hned jako

první a večer ji kontrolovala jako poslední. Ne že by na tom záleželo. Pořád tam byly ty samé domy ve stále stejných čtvrtích za zcela totožné ceny.

Shodli jsme se, že nedostatečná nabídka nepředstavuje žádný problém a že času máme dost, ale ve skrytu duše jsem se začala děsit, že už je pozdě. Že už jsme prošli kolem příliš mnoha restaurací a že nakonec skončíme v McDonaldu.

Po těle mi stékala teplá voda. Podél okraje vany se tvořily loužičky. Zavřela jsem oči a pokusila se vyčistit si hlavu, prsty jsem si prohmatávala prsa a pátrala po rakovinných bulkách. Jako obvykle se nedalo poznat, co z toho jsou jen mléčné žlázy.

Do koupelny vešel Bjørnar.

„Utři to tady,“ prohlásil. „Nechápu, co jsme si mysleli. Proč nemáme sprchový kout?“

„Já nevím,“ zamumlala jsem. „Měl být součástí nákresu.“

„Teď už je stejně pozdě,“ řekl, „dojdeš vzbudit děti?“

„Můžeš mi prohmatat tohle prso? Říkám si, jestli tady nemám bulku. Těsně u podpaží, tady.“

„Ne. Běž vzbudit děti.“

Zatřásla jsem staršími děvčaty, dokud se neprobudila, a snesla jsem po schodech napůl spící Alvu, která ještě voněla miminkovskou směsí gummy a mléka.

Bjørnar mezitím nějak stihl nepochopitelně rychle vyskládat na stůl rozmanité druhy nakrájeného ovoce. Na všechny talíře přichystal krajíce chleba.

„Telku,“ zamumlala přes dudlík Alva.

„Teď televizi pouštět nebudeme, koblížku, teď snídáme.“

„Nejsem koblížek.“

„Já vím, zlatičko. Ale teď se najež, protože brzy půjdeme do školky.“

„Je pondělí?“

„Ne, je středa.“

„Čtvrtek,“ zamumlal Bjørnar.

„Je čtvrtek. A zítra bude pátek a potom už je víkend.“

„Kdy je zítra?“

„Po dnešku.“

„Zítra je po dnešku?“

„Ano.“

„Tak jo. Můžu si vzít iPad?“

„Tak dobře.“

Soustředěně sledovala, co se děje na obrazovce, a mezitím si jednou rukou strkala do pusy lžíci s cereáliemi. Druhou ruku si držela pod bradou, aby nebryndala. Jenny se ospale dívala z okna. Ebba si do krabičky na jídlo skládala cherry rajčátka, pěkně jedno po druhém. Bjørnar naproti mně si četl noviny a krčil nos nad silnou kávou. Nad kávou, která chutnala jako špinavá voda. Vpíjela jsem se do nich očima.

Teď.

Právě teď, kdy byli všichni víceméně spokojení a nikdo neječel, že si musí obléct bundu nebo se obouvat. Právě teď, když tu všichni byli a nikdo si najednou nevzpomněl, že má mít tělocvik nebo plavání. Tenhle okamžik harmonie a klidu. Bezpečí. Přála bych si, aby trval navěky.

Jenže pak jsem si vzpomněla, že někdo dneska skutečně má tělocvik nebo plavání, a Bjørnar mrknul na hodinky a mně bylo jasné, že už to skončilo.

Tak jak to končí vždycky.